

Dosar nr.8064/118/2013

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 17 Aprilie 2014

Completul compus din:

PREȘEDINTE - CLAUDIU RĂPEANU

JUDECĂTOR - ADRIANA PINTEA

JUDECĂTOR - GEORGIANA PULBERE

GREFIER - CARMEN GANEA

Pe rol, judecarea recursului contencios administrativ și fiscal formulat de recurentul reclamant – [...], domiciliat în [...], jud. Constanța, cu domiciliul procesual ales la Cabinet de avocat [...], oraș Techirghiol, [...], jud. Constanța, împotriva Sentinței civile nr. 4719/13.12.2013 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 8064/118/2013, în contradictoriu cu intimata pârâtă - INSTITUȚIA PREFECTULUI CONSTANȚA – SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR REGIM PERMISE DE CONDUCERE ȘI ÎNMATRICULARE A VEHICULELOR CONSTANȚA – cu sediul în mun. Constanța, Bd. Mamaia nr.86, având ca obiect obligația de a face - timbru de mediu.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 10.04.2014 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din cuprinsul prezentei încheieri, când, instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 17.04.2014, când s-au dispus următoarele:

CURTEA:

Examinând actele și lucrările dosarului se constată:

Prin acțiunea adresată Tribunalului Constanța – Secția a II-a civilă și înregistrată sub nr. 8064/118/06.09.2013 reclamantul [...] a chemat în judecată pe pârâta INSTITUȚIA PREFECTULUI – SERVICIUL PUBLIC COMUNITAR REGIM PERMISE DE CONDUCERE ȘI ÎNMATRICULĂRI A VEHICULELOR CONSTANȚA, solicitând ca prin hotărârea judecătorească să se dispună:

- obligarea pârâtei la înmatricularea autoturismului său marca Volkswagen model GOLF cu serie saşiu [...], fără a mai plăti timbrul de mediu prevăzut de O.U.G. nr.9/2013 cu modificările şi completările ulterioare şi de art. 7 alin.1 lit.j din Ordinul nr.1501/2006 al M.A.I..

Motivând acţiunea, reclamantul învederează în esenţă următoarele:

A achiziţionat autovehiculul amintit, înmatriculat ultima dată pe teritoriul unui stat membru al UE – Germania - şi pentru a înmatricula autoturismul în România, i se solicită achitarea timbrului de mediu prevăzut de OUG nr.9/2013, chiar dacă a solicitat pârâtei la data de 28.08.2013 înmatricularea fără a suporta timbrul de mediu, faţă de caracterul ilegal al acesteia.

Cu adresa nr.68224/02.09.2013, susţine reclamantul că i-a fost comunicat de către pârâtă refuzul de a da curs cererii, astfel că respectând dispoziţiile cuprinse în Legea nr.554/2004 privind satisfacerea procedurii prealabile, existenţa unui refuz nejustificat, dovedirea ilegalităţii timbrului de mediu prin prisma dreptului intern şi a dreptului comunitar, solicită admiterea cererii, astfel cum a fost formulată.

Prin Sentinţa civilă nr.4719/13.12.2013, Tribunalul Constanţa respinge acţiunea ca nefondată, reţinând în esenţă următoarele:

Conform înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, arată instanţa de fond că reclamantul este proprietarul autovehiculului marca Volkswagen model GOLF cu serie saşiu [...], achiziţionat dintr-un stat membru al UE – Germania, pârâta refuzând înmatricularea sa în România, fără timbrul de mediu prevăzut de OUG nr.9/2013, răspunzând că acesta este datorat cu adresa nr.68225/2.09.2013.

În raport cu dispoziţiile cuprinse în art.3 şi art.4 din OUG nr.9/2013, instanţa de fond apreciază că timbrul de mediu se datorează, în speţă neputând fi primită susţinerea în sensul existenţei unei discriminări, obligaţia plăţii subzistând, nefiind în sarcina instanţei de contencios a aprecia asupra legalităţii unui act normativ emis de Guvern şi aprobat prin lege de Parlamentul României, rolul instanţei de contencios administrativ fiind acela de a verifica numai conformitatea actelor administrative cu actele normative superioare în organizarea executării/executarea cărora sunt date, respectiv raportat la aceleaşi acte normative, existenţa unui refuz nejustificat de a soluţiona o cerere.

Împotriva sus-menţionatei hotărâri, a formulat **recurs** reclamantul [...], motivând în esenţă că „*în mod greşit i-a fost respinsă acţiunea*”, deoarece timbrul de mediu ce i se impunea a fi plătit este ilegal în ceea ce priveşte dispoziţiile comunitare, nefiind de ignorat ilegalitatea timbrului prevăzut de OUG nr.9/2013, chiar prin prisma dreptului intern.

Recurentul a formulat **cerere de sesizare a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia de Contencios Administrativ şi Fiscal**, în temeiul art.519 şi urm. NCPC, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile în privinţa chestiunii de drept care face obiectul acţiunii, fiind îndeplinite cerinţele textului de lege care reglementează abilitatea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie a se pronunţa asupra solicitării.

Astfel, făcând referire la condiţiile prevăzute de art.519 şi urm. NCPC, pentru a putea fi admisibilă sesizarea având ca **obiect pronunţarea în concret asupra caracterului discriminatoriu al dispoziţiilor cuprinse în OUG nr.9/2013, în raportare în special la dispoziţiile comunitare cu care intră în conflict**, învederează recurentul reclamant a fi îndeplinite condiţiile:

- existenţa unui litigiu pe rolul instanţelor judecătoreşti investite în mod legal;

- caracterul de ultimă instanță a celei care face sesizarea;
- chestiunea de drept ce influențează decisiv soluția de fond;
- ÎCCJ nu a statuat asupra chestiunii juridice supuse atenției și nu există un recurs în interesul legii pendinte cu privire la aceeași problemă de drept.

Examinând sesizarea, Curtea apreciază, în opinia majoritară, asupra admisibilității sale, întrucât:

Potrivit art. 519 NCPC: *“Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

În cauză, se constată că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 519 NCPC, respectiv: litigiul este pendinte pe rolul Curții de Apel Constanța în faza recursului, privește chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, care la rândul-i este nouă, nestatuându-se asupra acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nefăcând obiectul niciunui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Prin raportare la dispozițiile cuprinse în art.520 NCPC, Curtea, în opinie majoritară, în referire la punctul de vedere al completului de judecată, privind chestiunea de drept antamată, respectiv *„pronunțarea în concret asupra caracterului discriminatoriu al dispozițiilor cuprinse în OUG nr.9/2013, în raportare în special la dispozițiile comunitare cu care intră în conflict”* apreciază:

OUG nr.9/2013, respectiv art. 4, prin reglementările sale, nu aduce atingere în mod direct sau indirect egalității de tratament între produsele naționale și cele importate, iar interdicția pe care o stabilește art. 110 (fost 90) par.1 prin Tratatul de Instituire a Comunității Europene și potrivit căruia *“Nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne sau de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare”*, trebuie aplicată de fiecare dată când o prevedere fiscală este de natură să descurajeze importul de bunuri din alte state membre, favorizând producția internă sau bunurile disponibile pe piața națională.

Astfel, reține Curtea că, potrivit art. 4 din OUG nr. 9/2013, obligația de plată a timbrului intervine o singură dată, astfel:

lit.c: *„cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor în vigoare la momentul înmatriculării”*, din conținutul textului de lege citat rezultând că taxa de timbru de mediu se datorează atât pentru autoturismele noi, cât și pentru autoturismele rulate și achiziționate într-un alt stat membru UE, pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme/autovehicule.

Potrivit dispozițiilor cuprinse în Legea nr. 571/2013 Cod fiscal, reține Curtea că taxa de poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisii poluante și care nu face parte din categoria autovehiculelor exceptate sau scutite de plata acestora, datorate la momentul înmatriculării, nu reține existența unei diferențe de aplicare a acesteia în

sensul unei discriminări interzisă prin prevederile comunitare, discriminarea fiind înlăturată.

Totodată, apreciază Curtea a fi de reținut și faptul că nu există nicio dispoziție a dreptului UE care să interzică statelor membre a institui un sistem general de impozite interne aplicabile potrivit unor criterii obiective unei categorii determinate de bunuri, precum autovehiculele, cu toate acestea, în cazul în care un stat membru ar impune o taxă autovehiculelor importate, art. 110 TFUE va însemna că regimul fiscal nu trebuie să discrimineze aceste vehicule prin favorizarea, direct sau indirect, a vehiculelor produse în acel stat membru.

In cauza Nisipeanu, CJCE a statuat că „Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul ca se opune ca un stat membru sa instituie o taxa pe poluare aplicata autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru dacă regimul acestei masuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație în statul membru menționat a unor vehicule de ocazie cumpărate din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.”

Având în vedere cele analizate, s-a apreciat că, în speță, cauzele pronunțate de CJCE în legătură cu taxa de poluare nu sunt incidente, întrucât nu există o discriminare rezultată din faptul că reclamantul, ce a achiziționat vehiculul rulat înmatriculat anterior într-un alt stat membru, este obligat a plăti taxa de timbru de mediu, în condițiile în care aceasta este datorată atât de cei care achiziționează un vehicul produs/rulat în România, cât și de cei cărora li s-a restituit taxa pe poluare sau taxa pentru emisii poluante printr-o hotărâre judecătorească.

De altfel, în preambulul OUG nr.9/2013, reține Curtea a se fi prevăzut că „prin adoptarea prezentului act normativ se asigură conformarea cu recomandările Comisiei Europene cuprinse în comunicarea din 14 decembrie 2012, potrivit căreia taxarea autoturismelor să nu se bazeze pe criterii specifice tehnologice, ci pe date de performanță obiective, disponibile în mod obișnuit și relevante din punctul de vedere al politicilor, cum ar fi emisiile de CO₂”, iar în elaborarea actului normativ s-a ținut cont de necesitatea adoptării de măsuri, pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, având în vedere faptul că aceste „măsuri trebuie adoptate în regim de urgență, pentru evitarea oricăror consecințe juridice negative ale situației actuale.”

Pentru aceste considerente, apreciază Curtea, în opinie majoritară, a fi necesară rezolvarea chestiunii de drept dedusă judecătii, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și, astfel, admiterea cererii și înaintarea dosarului la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Văzând și dispozițiile art.520 alin.2 NCPC, Curtea dispune suspendarea judecătii cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, de către ÎCCJ București, prorogând pronunțarea asupra sesizării CJUE cu formularea unei întrebări preliminare după pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către ICCJ București.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

CU OPINIE MAJORITARĂ:

În temeiul art. 520 alin.1 Noul Cod Procedură Civilă:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în legătură cu problema de drept ce face obiectul acțiunii privind caracterul discriminatoriu al dispozițiilor cuprinse în OUG nr.9/2013 în raportare la dispozițiile comunitare cu care intră în conflict.

În temeiul art.520 alin.2 Noul Cod de Procedură Civilă

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, de către ÎCCJ București.

Prorogă pronunțarea asupra sesizării CJUE cu formularea unei întrebări preliminare după pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către ICCJ București.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17.04.2014.

**Președinte,
Adriana Pinteș**

**Judecător,
Georgiana Pulbere**

**Grefier,
Carmen Ganea**

Red.hot.E.Crihană

Red.jud. înch.G.Pulbere/14.05.2014

Tehnored.gref.CV./14.05.2014

CU OPINIE SEPARATĂ:

Respinge sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ca nefondată.

Sesizează CJUE cu întrebarea preliminară în măsura în care anterior nu a fost sesizată. În situația în care există sesizare, se va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii.

**Judecător,
Răpeanu Claudiu**

OPINIE SEPARATĂ:

Consider în opinia separată faptul că prezenta sesizare privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie respinsă ca nefondată, urmând a fi admisă cea de-a doua solicitare, respectiv sesizarea CJUE cu întrebarea preliminară, în măsura în care anterior nu a fost sesizată; în situația în care există sesizare, se va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii instanței comunitare.

Prezentele solicitări au fost formulate de recurentul reclamant în cererea de recurs, solicitând analiza lor cu prioritate față de criticile privind sentința astfel atacată.

Consider că dispozițiile art.519 C.pr.civ, nu sunt îndeplinite pentru a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru următoarele considerente,

Un prim aspect, fără însă a reprezenta și o condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizării, îl reprezintă gradul redus de complexitate al cauzei.

Cererea de chemare în judecată a fost înregistrată pe rolul instanței de fond la data de 25.06.2013, sub imperiul OUG 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în M.Of. nr. 119 din 4 martie 2013.

La art.4 legiutorul a reglementat obligația de plată a timbrului ce intervine o singură dată, astfel:

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului valoarea reziduală a timbrului, în conformitate cu prevederile art. 7;

c) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării;

d) cu ocazia transcrierii dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat în situația autovehiculelor pentru care s-a dispus de către instanțe restituirea sau înmatricularea fără plata taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule sau taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.

Având în vedere această dispoziție legală instanța de fond a dispus respingerea cererii prin sent.civ.nr.4649/12.12.2013.

Particularitatea cauzei este dată de faptul că, dispoziția legală astfel prezentată este succesoarea altor dispoziții legale abrogate și constatate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca fiind în contradicție cu Tratatul de aderare.

Astfel, prezenta ordonanță de urgență a intrat în vigoare la data de 15 martie 2013, art.17 din OUG 9/2013, iar de la acest moment s-a abrogat Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, cu modificările ulterioare, art.18.

La rândul său, Legea 9/2012 odată cu intrarea în vigoare a abrogat, prin art.16, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, și Hotărârea Guvernului nr. 686/2008 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 30 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

Cele două reglementări, astfel abrogate, au format obiectul a numeroase întrebări preliminare la CJUE pentru a se stabili dacă reglementările în cauză contravin art.110 din TFUE și dacă acestea sunt vădit discriminatorii.

Ultima sesizare a CJUE este reprezentată de cauzele conexe C-97/13, Câmpan vs AFP Mediaș, și C-214/13 C, Ciocoiu, asupra căreia s-a pronunțat Ordonanța Curții (Marea Cameră) din 03.02.2014, prin care art.110 TFUE trebuie interpretat în sensul că, se opune unui regim de impozitare precum cel instituit, apoi circumscris de reglementarea națională în discuție în litigiile principale, prin care un stat membru aplică autovehiculelor o taxă de poluare care este astfel stabilită încât descurajează punerea în circulație, în acest stat membru, a unor vehicule de ocazie cumpărate, din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.

Urmare a principiului priorității reglementărilor internaționale transpus în Constituția României la art.20 alin.2, instanțele de drept comun în materie de contencios administrativ au reluat soluționarea cauzelor având în vedere respectarea priorității a ordonanței, principiu ce a fost apoi respectat și de celelalte instanțe care nu au formulat sesizări.

În condițiile în care actuala dispoziție legală, OUG nr.9/2013, nu a format încă obiectul unei întrebări preliminare la CJUE, solicitarea formulată de recurentul reclamant în prezenta cauză consider că este justificată.

Condiția impusă de dispozițiile art.519 C.pr.civ, referitoare la caracterul de noutate a chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea prezentului recurs, iar asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, nu este îndeplinită, fapt ce duce la respingerea unei astfel de sesizări.

Astfel, prin Decizia nr. 24 din 14/11/2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1 din 03/01/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul Competent să Judece Recursul în Interesul Legii, a admis recursurile în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul de

conducere al Curții de Apel Iași și Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și a stabilit că:

1. Acțiunea având ca obiect obligarea instituției prefectului, prin serviciul de specialitate, la înmatricularea autovehiculelor second-hand achiziționate dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, fără plata taxei de poluare prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, și fără parcurgerea procedurii de contestare a obligației fiscale prevăzută de art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, este admisibilă.

2. Procedura de contestare prevăzută la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, raportat la art. 205-218 din Codul de procedură fiscală, nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. d) din același cod.

Decizia în cauză a fost respectată întru-totul de recurentul reclamant în sensul că, a chemat în judecată pe pârâtul Instituția Prefectului-Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor Constanța și fără parcurgerea procedurii de contestare a obligației fiscale prevăzută de art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011, deși legea în vigoare și aplicabilă prezentului raport juridic este OUG 9/2013.

Rezultă, așadar, că în mod implicit recurentul reclamant a realizat o identitate de reglementare între cele trei acte normative, OUG 50/2008, Legea 9/2012 și OUG 9/2013, în sensul excluderii procedurii contestării administrative la organul fiscal a actului prin care s-a stabilit taxa de poluare, pentru emisii poluante și, în final, timbrul de mediu.

Așadar, dacă cele trei taxe numite diferit reglementează aceeași situație, iar dintre acestea taxa de poluare și cea pentru emisii poluate au făcut obiectul a numeroare sesizări la CJUE cu întrebări preliminare, nu se poate spune că problema de drept astfel reglementată, fie ea și sub forma timbrului de mediu, este o problemă nouă.

Concluzionând, consider că, problema de drept supusă judecății, respectiv, timbru de mediu reglementat prin OUG 9/2013, nu are caracter de noutate, iar asupra acestei probleme există o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în Completul Competent să Judece Recursul în Interesul Legii, pe care însăși recurentul reclamant a respectat-o, soluția ce se impune este aplicarea dispozițiilor imperative ale OUG 9/2013.

Întrucât la dosar există și sesizarea CJUE cu întrebare preliminară ce are ca obiect timbrul de mediu, aplicarea în cazul de față a OUG 9/2013 nu se poate face, instanța de recurs urmând a suspenda judecata și a înainta sesizarea instanței comunitare.

**Judecător,
Claudiu Răpeanu**